

ITARTE VLOGS FAMILY

L'esprit de Halloween

Estrella Polar

ITARTE VLOGS FAMILY

L'esprit de Halloween

Estrella Polar

Títol original: *Itarte Vlogs Family. El espíritu de Halloween*

© del text: Itarte, 2023

© de la traducció: Edicions 62, S. A., 2023

Il·lustracions de La Madriguera, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2023

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2023

ISBN: 978-84-1389-484-3

Dipòsit legal: B. 13.355-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueix a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

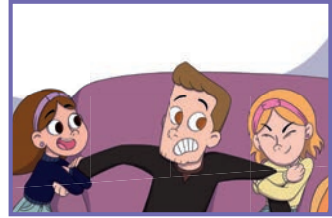
Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Índex

1. Un Halloween molt especial

9

2. Unes quantes coses per decorar

23

3. Ni un fantasmet de paper?

37

4. El ball dels ratpenats

55

5. Imaginacions... I una gran idea

71

6. Ha quedat de mort

85

7. Esperits!

101

8. Què li passa a l'Alma?

115

9. Quin enrenou!

129

10. Fins a l'any vinent!

141

Un Halloween molt especial

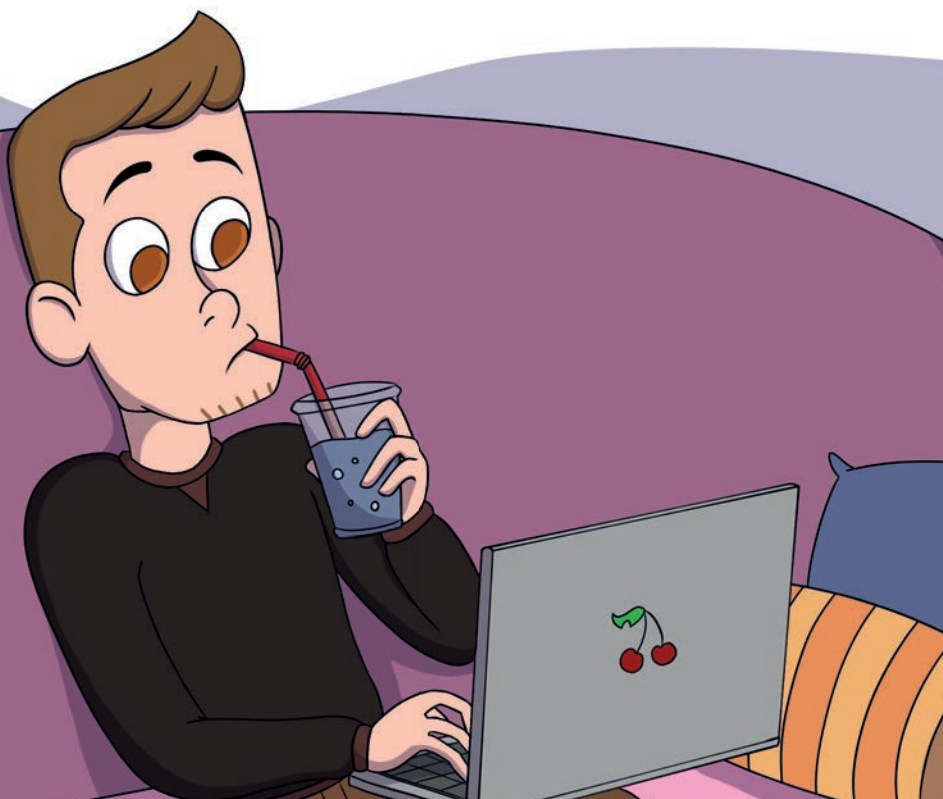
Quin silenci!

La Mireia havia sortit a passejar amb l'Alma. La Gisele i la Claudia feien els **deures** a la seva habitació i jo tenia la sala per a mi sol. Amb una aigua amb gas, vaig seure davant de l'ordinador: era el moment perfecte per posar-se

al dia amb el correu electrònic.
Vaig beure un glop i les bombolles
em van fer pessigolles al nas.

Mmmm! Quina pau!

Aleshores vaig ser atacat per
l'esquena. Em subjectaven els
braços amb molta força! Com és
LÒGIC, vaig deixar anar el got i
l'aigua em va caure a sobre.

–**Aaaaah!** –vaig cridar.

Eren lladres? Follets? L'home invisible i el seu millor amic?

Vaig intentar deslliurar-me d'aquells éssers que m'empresonaven, però eren massa **FORTS**. Vaig mirar de reüll per descobrir a què m'enfrontava i vaig veure... Un moment! Cabells rossos? Cabells castanys?

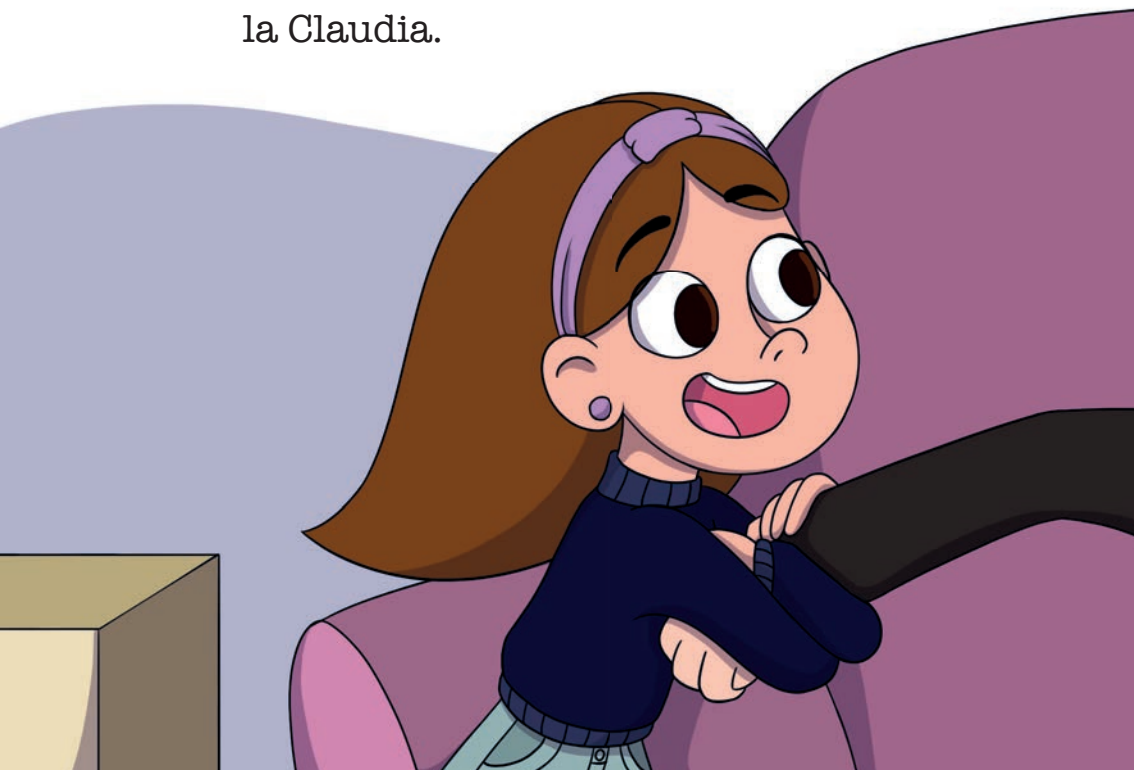
—Noies? —vaig preguntar.

—**Ha, ha, ha, ha!** —van riure elles com a resposta.

—M'heu espantat! —vaig exclamar.

—Volem saber la **SORPRESA!** —va cridar la Gisele.

—Sí, digue'ns-ho ja! —va afegir la Claudia.

—Es pot saber què heu menjat per **BERENAR**? —els vaig preguntar—. Si seguiu estirant així de fort em desmuntareu!

Van riure i van estirar amb més força.

—Deixa l'ordinador, **papa**! Ja és hora que ens diguis la sorpresa!

Estava clar que no era el millor moment per posar-me al dia amb els **correus**. Des de quan tenien aquella força les nenes? I de quina **sorpresa** parlaven?

—Entesos, però deixeu-me anar, sisplau! —els vaig demanar—. No era una broma, allò que em desmuntareu...

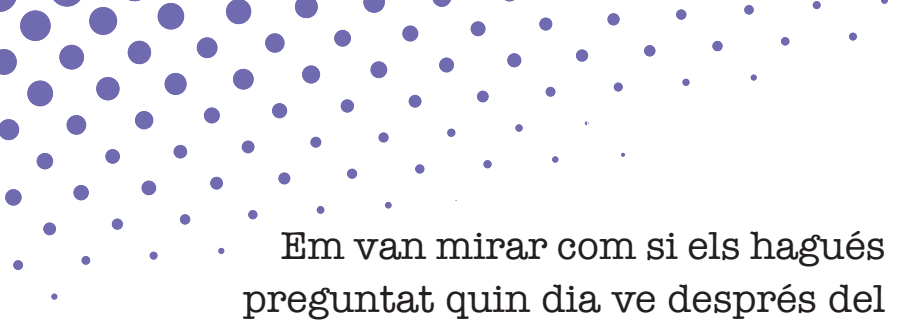

—Papa, no es pot desmuntar una persona —va replicar la Gisele.

—**ÉS CLAR** —va afegir la Claudia—, això ho sap fins i tot un bebè.

—De quina sorpresa parleu, noies? —els vaig preguntar, mentre m'eixugava amb un drap.

Em van mirar com si els hagués preguntat quin dia ve després del **dilluns**.

—Doncs què vols que sigui... —va començar la Gisele.

—**LA SORPRESA DE HALLOWEEN!**

—van cridar alhora. I després se'm van tornar a penjar dels braços i van afegir—: Vas dir que seria un Halloween molt **especial!**

—Sí, vas dir que tenies una sorpresa per a nosaltres!

—Una sorpresa? —vaig repetir, intentant **TREURE'M** les nenes de sobre mentre pensava en la sorpresa. Tenia la ment en blanc! Potser els havia promès que aniríem al parc d'**atraccions**?

Vam sentir que la porta principal s'obria i es tancava. La Gisele i la Claudia van córrer a fer-li

un petó a la Mireia i a acariciar l'**ALMA**, que va començar a llepar les gotes d'aigua.

—Mireia, tu saps quina sorpresa havíem planejat? —li vaig preguntar.

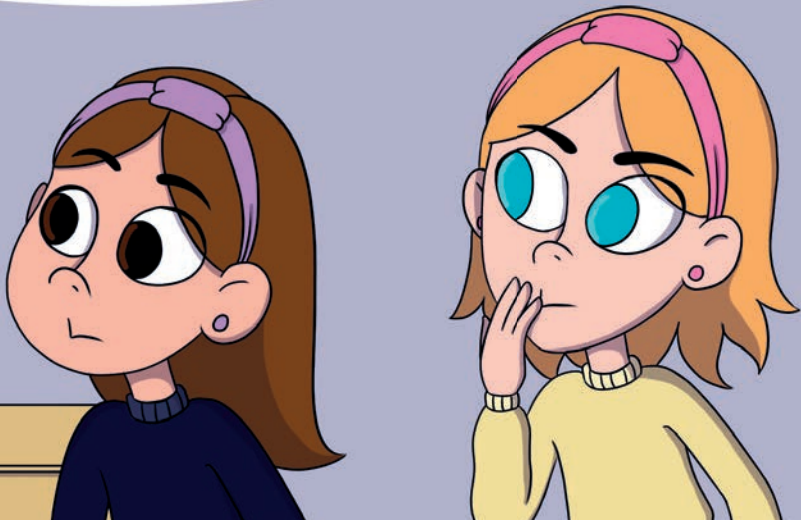
—Sí, Lluís..., la sorpresa de Halloween..., el *tu...*, el *tu* —va respondre **FENT-ME** l'ullet.

El *tu*? El *jo*? Ah! És clar! Quina memòria! L'any passat, després de celebrar un Halloween molt divertit amb els veïns, m'havia recordat del poble de la meva infantesa. Allà **passàvem** aquesta nit d'una manera espectacular i els nens es divertien de valent: totes les cases es decoraven, fins

i tot la plaça del poble! I hi havia un túnel del **TERROR** impressionant. A això es referia la Mireia amb el *tu*: el túnel del terror!

Encara que, amb els veïns, Halloween era divertit i les nenes feien el «**LLAMINADURA O ENTREMALIADURA**» i recollien cistells plens de caramels, no tenia res a veure amb el del meu poble. Perquè fos una sorpresa, els havia dit a la Gisele i la Claudia que el Halloween següent seria diferent, sense explicar-los el meu pla.

—Ah, *aquesta* sorpresa! —vaig dir—. **És clar!** Us ho explico si em prometeu que mai més m'atacareu per l'esquena, entesos? I si em porteu una aigua amb gas, molt millor. D'aquesta ja no en queda gens...

—**Ara hi anem, papa!**

—van respondre totes dues, i van sortir escopetejades cap a la nevera.

Quina energia!

